

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κάνοντας ύστερα μία βίαιη χειρονομία, ο κόμης για να διώξει τις βασιμιστικές του σκέψεις, πρόσθεσε :

— 'Αρκετά μιλήσαμε γι' αυτό το ζήτημα, παιδί μου ! Έμαθες ήδη, όσα ήθελες να μάθεις ! Και τώρα, γράψε ένα γράμμα στην αγαπημένη μας μητέρα σου. Θά της γράψω κι' εγώ, καθώς έπισης θά γράψω και στην άτυχη εκείνη μητέρα, της οποίας το ήγατημένο παιδί έρχομαστε τώρα να σώσουμε και να έλευθερώσουμε !

'Αντικριστά καθισμένοι τώρα στο τραπέζι, ο κόμης κι' ο γιούτος του, έγραφαν στις αγαπημένες των ύπαρξεις. Έξιτορούσαν τις λεπτομέρειες του ταξιδιού των ως τώρα, καθώς και τις έλπίδες των για την έπιτυχία της έπικίνδυνης άποστολής των...

'Η πέννες των έτρεχαν βιαστικές στο χαρτί. 'Ο ταχυδρόμος, έφιππος, θά ξεκινούσε την άλλη μέρα—κατά τη χαραυγή—για τή Βώνη για να ταχυδρομήσει τις έπιστολές αυτές. Κι' αυτό θά γινόταν κάθε μέρα. Κάθε βράδυ, θάγραφαν τα νέα της ημέρας των. Και την έπομένη χαραυγή ο ταχυδρόμος θά ξεκινούσε για τή Βώνη, ενώ όλόκληρη ή άλλη συνοδεία θά ξεκινούσε—πρός την αντίθετη κατεύθυνση—για να χωθή πίσω πολύ στα βάθη της Σαχάρας.

Ξαφνικά όμως και πριν άποτελειώσουν ακόμη — πατέρας και παιδί — τις έπιστολές των, ο 'Ελπιδοφόρος έμπηξε μία κραυγή ανέκφραστης φρίκης. 'Ο Μοντεχρήστος, άνατριχιασμένος άθελά του κι' άγωνιώνας, άναπήδησε κι' έτρεξε κοντά στον 'Ελπιδοφόρο, ρωτώντας με τρεμουλιαστή φωνή :

— Τι είναι, παιδί μου ; Τι τρέχει ; Μίλα μου, τί σου συμβίνει !

Μά ο νέος κατακίτρινος κι' ίδρωμένος, έξακολουθούσε να στέκεται βουβός κι' έρβιος. 'Ολόκληρο το κορμί του, άν και σφιγμένο τώρα στην προστατευτική πατρική άγκαλιά, έξακολουθούσε να τρέμη και να σπαράζει άνεξήγητα.

Και μονάχα τά όλάνοιχα μάτια του, γεμιά ακόμη από φρίκη και τρόμο, έμειναν άκίνητα και προσηλωμένα έπίμονα στην άντικρυνή γωνία της μεγάλης σκηνής !

'Ο Μοντεχρήστος έστρεψε προς τή κεί το βλέμμα του μ' άγωνία. Δέν είδε άπολύτως τίποτα όμως, τόσο εκεί όσο και παντού σ' όλες τις πλευρές της σκηνής.

—Μά τί είναι λοιπόν, παιδί μου ; Ξαναρώτησε τότε με άνοητόμνη λαχτάρα. Τί σου συνέβη :

— Νά... εκεί!... στην άντικρυνή γωνιά ! τραύλισε ο 'Ελπιδοφόρος με δυσκολία, και λαχανιάζοντας ακόμη. 'Εκεί... είδα δυο "Αραβας... "Ω, τί άπαίσια πρόσωπα πού είχαν ! Μαύρα, κοκκαλιάρικα... άγρια !... Και τί μάτια τους έλαμπαν σαν κάρβουνα άναμμένα !... "Αχ, πώς με κυττούσαν οί άνθρωποι αυτοί, οί φριχτοί σαν μαύροι διαβόλοι ! Νόμισα, νοιώθοντας τή λαμπερή ματιά τους άπάνω μου, ότι χιλιάδες βελόνες τρυ-

πούσαν τó κορμί μου !... Μονάχα τά κεφάλια τους είδα εκεί, πατέρα !... 'Η στενοχώρια ή άνεξήγητη, ή άλλόση, τήν όποια ένιωθα τόσο ώρα, προερχόταν άσφαλώς άπ' τó λαμπερό βλέμμα τους, τó καρφωμένο τόσο έπίμονα όπάνω μου !... Και τότε, σηκώνοντας άθελά μου τó κεφάλι μου, τούς είδα, άνατριχιάσα άπ' τις διαβολικές μορφές τους, και ξεφώνισα...

'Ο Μοντεχρήστος στο διάστημα αυτό, μήν παύοντας να προσέχει σαν διψασμένος τά λόγια του παιδιού του, έμαχνε συγχρόνως με τó λαχταρισμένο βλέμμα του παντού μέσα στη σκηνή. Δέν είδε όμως τίποτα τó άνησυχητικό. "Όλα ήσαν στη θέση τους, ήσυχα, τακτοποιημένα. Τίποτα δέν πρόδινε, άλλωστε, τήν παρουσία ξένου προσώπου εκεί μέσα... Ούτε και κανένας μπορούσε να είναι ακόμη εκεί κρυμμένος, γιατί ή σκηνή—άν και μεγάλη—μόνον ένα τραπέζι, δυο καθίσματα, και δυο χαμηλά κρεβάτια έκστρατείας είχε... "Όλες ή άλλες άποσκευές τού κόμητος, ήσαν άποθηκευμένες σε μία πλαϊνή σκηνή

— Παιδί μου, κάποια όπτασία θά είδες άτραλάς ! μουρούσις τότε ο κόμης, καθουσιασμένος. 'Η κούρασι ίσως της όδοιπορίας μας, τó ήλιος ο καυτερός πού όλη τήν ημέρα θάμπωνε τά μάτια σου, κι' ή νυκτερινή κουρόβρασι θά σε ζάλισαν... "Ίσως μάλιστα να κοιμήθηκες κιόλας στιγμιαία, κι' άπάνω σ' αυτόν τόν ύπνο σου να είδες εφιάλη !... "Έλα, όμως. Μή γράφης άλλο, πιά... Ξάπλωσε στο κρεβάτι σου κι' άναπαύσου, γιατί σε νοιώθω νάχης λίγο πυρετό... "Άλλωστε, αύριο πω! πρωί θά ξεκινήσουμε πάλι, και πρέπει να είσαι έντελώς ξεκούραστος !

'Ο 'Ελπιδοφόρος είχε καθουσιασεί έντελώς, τώρα. Στά χλωμά του μάγουλα άφηκε πάλι τó άλαφορορόδιμα της ύγείας. "Έτσι θά ήταν : "Όπτασία θά είχε δει, ίσως και κανένα στιγμιαίο όνειρο, γιατί όλα μέσα στη σκηνή — κι' έξω στο στρατόπεδο έπισης— ήσαν γαλήνια... Και τó άκατάπαυτο βημάτιμα τών διπλοσκοπών, έξω άπ' τή σκηνή τού κόμητος και γύρω άπ' τήν κοιμισμένη κατισκήνωσι, ήταν μία καθουσιαστική έγγυοις ήυχίας και άσφαλείας.

Λίγα λεπτά της ώρας άργότερα, ο 'Ελπιδοφόρος — έξαπλωμένος στο κρεβάτι του, κι' άποκαμωμένος άπ' τήν κούρασι κι' άπ' τις συγκινήσεις — κοιμόταν βαθειά και γαλήνια. Σκυμμένος άπάνω του ο κόμης, παρακολουθούσε τó σιγοκοιμισμα τού παιδιού του μ' έκφρασι άπειρης στοργής...

Μόλις όμως βεβαιώθηκε πιά, ότι ο γιούτος του είχε άποκοιμηθή τελείως, πετάχτηκε όρθός και τó χαμόγελο έσβισε άπότομα άπ' τή χείλη του!.. Κι' όχι μόνον αυτό, αλλά μία άληθινή άγωνία παραμόρφωσε τó σκοτεινιασμένο πρόσωπό του!

— "Ω, κάτι θά γίνει, έξάπαντος ! μουρούρισε μέσα του, στρέφοντας τó βλέμμα του προς τή άντικρυνή εκείνη γωνία. 'Ο 'Ελπιδοφόρος μου δέν είναι τόσο ελασθητός και τόσο νευρικός, ώστε να παθαίνει ψευδαισθήσεις, και να βλέπ ή όπτασίες κι' όνειρα ζυπνητόε!.. Κάτι συμβαίνει λοιπόν, και πρέπει άμέσως να τó έξιχνιάσω !

'Αθόρυβα κατόπιν, και μόνον έκολλώντας τó άνησυχο βλέμμα του άπ' τόν κοιμισμένο γιού του, γλύστρησε ως τή ύποπτη εκείνη γωνία της σκηνής. 'Η σκηνή αυτή, καμωμένη άπό

— Τσάνωσα δυο βεδουίνους να σχίζουν τó πανί της σκηνής σας...

στερεώτατο καρβόχαπι, ήταν απaráλλαχτη με τις σκηνές που χρησιμοποιούν στις Ίνδιες οι Άγγλοι στρατιωτικοί. Και τόσο πολύ ανέγουν στις βροχές και στις θυέλλες, ή σκηνές αυτές, ώστε είναι γιγαντες και στερεές σαν λιθόκλιτα σπίτια!

Ο Μοντεχρήστος άπλωσε νευρικά τó χέρι του, και ψαχούλεψε τó θρασμά της σκηνής, δίχως κι' αυτός καλά — καλά να ξέρη για ποιό λόγο έψαχνε έτσι, καθώς και τί πράγμα ζητούσε ν' ανακαλύψει άπάνω στη λεία και καλοφωτισμένη επιφάνεια της πλευράς εκείνης... Κι' όμως με δυσκολία κατώρθωσε να πλύνει μέσα στο λαζύγγι του, τή φωνή της έκπληξής που ήταν έτοιμος να έξειτοιμεί:

«Όχι, ó Έλπιδοφόρος δεν είχε πέσει θύμα άπατηλής ψευδαιοήθειας ή δούλου!»

Έκεί στο θρασμά άπάνω, τά άνατριχιασμένα δάχτυλα του Μοντεχρήστου καθώς ψαχούλευαν, έμπλεξαν σέ μία μακρουλή σχισμή, ή οποία είχε υήκος κάπου ενός μέτρου σχεδόν... Τό δέ θρασμά είχε σχισθή με τήν κορτερή λεία ξυραφιού, τόσο τέλεια, και τόσο άδύρβια επίσης, ώστε ούτε τó θρόϊσμα του κοψίματος είχε άκουσθή καθόλου, ούτε κι' ή μακρουλή σχισμή φαινόταν τó μάτι...

Ήταν τόσο άόρατη, και τόσο τεχνική, ώστε μόνον με τó ψαχούλεμα και με τήν ύποψία θά μπορούσε κανένας να τήν ανακαλύψει, όπως κι' είχε συμβή άλλωστε...

Ποιός ήταν λοιπόν ó μυστηριώδης δράστης, τής τολμηρής κι' έγθρικής αυτής πράξεως... Ποιός ήταν ó σκοπός, ποιό ήταν τó αντίκειμενο τού μίσους του και τών έγθρικών ενεργειών του... Και γιατί τά βάσανα μάτια του, τά ώπλιματά του με τήν αλεθρία αυτή γοητεία, προσηλωθήκαν άποκλειστικά άπάνω στον νεαρό Έλπιδοφόρο;

Μήπως σκόπευε άραγε ó άπαισιος έγθρός να έκδικηθή τόν κόμητα, χτυπώντας τον στο προσφιλέτερο πρόσωπο που είχε έδω στον κόσμο;

Νεκρική γλωμάδα παραμόρφωσε τó πρόσωπο τού Μοντεχρήστου. Κι' ένώ σκούπιζε τόν παγερό ίβρωτα του μετώπου του, κύτταζε συγχρόνως τó άτοκοιμισμένο παιδί του μ' έκφραση άγρίας λαχτάρας και σπτοργής.

Άπ' τίς σχισμές τής σκηνής έβγαλε κατόπιν έξω τó κεφάλι του, και κύτταζε δόλγυρα με βλέμμα άγ νινιδές, Γαλήνη τάρου βασιλέως έξω, διακοπτομένη άπ' τó τρίξιμο τών βηματών τών διπλοσκοπών άπάνω στην καυτερή άκόμη άμμο. Τό μισοέγγαρο, πειό χλωμό άκόμη άνάμεσα στην άλαφροκαταταχνιά τής κουφόβρασης, φώτιζε άόριστα τήν κατασκήνωσι και τούς χαμηλούς άμώδεις λόφους τής έρήμου και τούς έδινε μία όφι πανταστική, έξωτική, μυστηριώδη...

Κι' ούτε τó ελάχιστο ύποπτο ίχνος, ούτε καν ή παρουσία ένός όποιουδήποτε άτόμου — έκτός άπ' τούς δυό σκοπούς τού πέρα — δεν φαινόταν εκεί τριγύρω!

— Έμπρός, θάρρος Μοντεχρήστε! μονολόγησε ó κόμης, σφίγγοντας τίς γραθιές του. Θυμήσου, πώς κάποτε ύπήρες τρομερός, κι' ως Έδμόνδος Δαντέσκαί με τó τωρινό σου όνομα! Μόνον, πού άντί να παλεύεις—όπως άλλωστε—με τούς άχρείλους τών πόλεων, θά'εις να παλαίψεις με τούς άχρείλους τής έρήμου!

Ή στιγμήαία * άδυναμία του έσθυσε και μία πυρετώδης δραστηριότης τήν διάδεχτηκε. Ένοιωσε πió δυνατόν τόν έαυτό του τώρα, γιατί ήταν και *πατέρας και γιατί δεν κινδύνευε πειά ό έαυτός του, αλλά ή *σάρκα τής σαρκός* του.

Άνοιξε έναν μικρό δερμάτινο σάκκο κι' έβγαλε ένα κουβάρι άπό λεπτό χαλύβδινο σύρμα. Γρήγορα κατόπιν, έραψε τεχνικά τή σχισμή τού χοντρού ύφασματος με τó σύρμα εκείνο.

Έπειτα, με άπειρες προφυλάξεις, τράβηξε ως τή μέση τής σκηνής τó κρεβάτι τού παιδιού του — πού εξακολουθούσε να κοιμάται βαθεία—για να τó άπομακρύνει άπ' τά τοιχώματα τής σκηνής. Και τέλος, άποφασισμέ-

νος να ξενυχτίσει καλύτερα, παρά να κοιμηθή και να χαλαρώσει τήν επαγρύπνησή του, έσυρε ένα κάθισμα κοντά στο κρεβάτι τού Έλπιδοφόρου και κάθισε εκεί.

Ήταν όμως προωρισμένο, φαίνεται, να μη δη άνάπαυσι ό Μοντεχρήστος, κατά τή μοιραία εκείνη νύχτα... Γιατί, δέν πρόλαβε καλά-καλά να ήσυχάσει άπ' τόν έκνευρισμό, τόν όποίο τού προέβλεπαν τά προηγούμενα άλλόκοτα γεγονότα, κι' άμέσως άντήχησε έξω δαιμονισμένος και παράξενος όρβυρος: Ή γκαμήλες έβγαζαν σπαραχτικά ούρλιαχτά τρύμου. Ένας βρυχηθός λιονταριού άντηχούσε, τά άλογα χλιμντρούσαν και ποδοκροτούσαν άφηνισμένα, κι' οι πολυπληθείς άνδρες τής συνοδείας πυροβολούσαν και βλαστημούσαν!

Κατάχλωμος γάλι ό κόμης, έρριξε ένα βλέμμα άγωνίας στον Έλπιδοφόρο, ό όποιος ξυπνούσε τώρα κι' αυτός ζαφνιασμένος...

Μά γιατί λοιπόν, όλη αυτή ή δαιμονισμένη φασαρία;... Πάλι στο παιδί του άπέβλεπε, κι' αυτό άπειλούσε πάλι, ό άγωνιστός και μυστηριώδης έγθρός;

Και οι βρυχηθμοί τού λιονταριού, τί θέσι είχαν στο πανδαιμόνιο εκείνο;... Μήπως ήταν άφορητό τού γενικού αύτου τρύμου, ή εμφάνισις τού τετραπόδου *βασιλέως τής έρήμου»;

Ή σκέψι αυτή, παρηγόρησε κι' ανακούφισε τόν Μοντεχρήστο.

«Έλα, μαζί μου! φώναξε έντονα στον γυιό του, μη θέλοντας να τόν άφήσει μόνον μέσα στη σκηνή.

Κι' άρπάζοντας τó δίλο του, πετάχτηκε έξω, πήδησε άπάνω στο σωρό μερικών σάκκων κριθαριού για τά άλογα, και κυριαρχώντας στη γύρω άναστάσιση με τή βροντερή φωνή του και με τó επίβλητικό άνάστημά του, φώναξε:

— Σύντροφοι, ήσυχά!... Μαζευτείτε όλοι άμέσως, γύρω μου!... Δεν είναι έτικίνδυνος ό έγθρός, άν είναι μόνάχα ένα λιοντάρι!

Οι ναύτες του κι' οι άνδρες τής συνοδείας του, έψαχν άμέσως να φωνάζουν και να πυροβολούν. Ό θρυλικός κύριός τους, τóση έπιβολή έξασκούσε άπάνω τους, ώστε ένοιώσαν όλοι τόν έαυτό τους καθυχασμένον, κι' έτρεξαν άμέσως να συσπειρωθούν γύ, ω του...

Άλλά και τά άλογα κι' ή γκαμήλες άρχισαν πιά να ήσυχάζουν, γιατί ό βρυχηθός τού λιονταριού άκουγόταν τώρα πió μακριά σβύνοντας όσο πήγαινε...

— Ένα λιοντάρι, κύριε κόμη, τράβηχτηκε ίσαμε δώ άπ' τή μυρωδιά τών τετραπόδων μας και σκόρπισε τόν τρύμο κι' αυτή τή φασαρία! έξήγησε τότε στον κόμητα, ό καπετάν Ιάκωβος.

— Έκανε καμιά ζημιά, σέ κανέναν άπ' τούς άνθρώπους μας; ρώτησε άνήσυχος ό κόμης.

— Όχι!... Μονάχα μία γκαμήλα ξέσπασε!... Εύτυχώς δέν πρόλαβε να βλάψει κανέναν, γιατί σηκωθήκαμε όλοι στο πόδι και τó διώξαμε!

Εκείνη τή στιγμή όμως, άντήχησε ένας πυροβολισμός πάλι, τόν όποίο άμέσως διάδεχθηκαν ένας θυμωμένος βρυχηθός και μία όδυνερή ανθρώπινη κραυγή.

— Ή φωνή τού Μπερτούτσι ήταν αυτή! ούρλιασε τότε ό Μοντεχρήστος, χλωμιάζοντας πάλι άπαισία. Ίί ήθελε, άραγε, κεί κάτω, τέτοια ώρα, ό Μπερτούτσι;...

«Άρκετοί άπ' τούς ένόπλους εκείνους άνδρες άρχισαν τώρα να τρέχουν προς τó μέρος τής κραυγής, άνειμίζοντας τά τουφέκια τους...

— Σταθήτε! τούς φώναξε ό Μοντεχρήστος. Πρέπει να πάω μόνος μου να δω τί συμβαίνει!... Μην ξεχνάτε, πώς όλοι μαζί μπορούμε να έρεθίσουμε, και ν' άγριψούμε με πió πολύ, τó θηρίο!... Κι' άν ό Μπερτούτσι είναι άκόμη ζωντανός ασφαλώς θά σπαραχτή όριστικά άπ' τά νύχια του έξαγριωμένου λιονταριού!

«Όλοι έμπειροι άλλωστε στους κινδύνους και στις συνήθειες τής έρήμου, βρήκαν σαστές και λογικώτατες τίς παρατηρήσεις τού κυρίου

— 'Ο φίλος μου, ό μικρός μου πατέρας, βρίσκεται εκεί κάτω!..

των... Κι' ο κόμης βιαστικός, προσέθεσε :

— Έσύ, Άκωβε, με δυο-τρεις ναύτες, θα μείνης μέσα στη σκηνή μου μαζί με τόν 'Ελπιδοφόρο, ώσπου να γυρισώ. Δέν θά τόν έγκαταλείψετε καθόλου, γιατί κίνδυνο σκοτεινί ο-κι' όχι φανερό, δυστυχώς—τόν άπειλούν !. 'Εσείς φίλοι μου άποσυρθήτε στις σκηνές σας και καθησώσαστε έπίσης τή ζώα. Καθώς βλέπετε, ή καινούρια προσέγγισσι του θηρίου άρχίζει πάλι να τ' τρομάζει !

Ξεστομίζοντας τις τελευταίες φράσεις του ο Μοντεχρήστος, άπομακρυνόταν συγχρόνως άπ' την ομάδα τών άνδρών του, και π, χωρούσε προς την κατεύθυνσι ένός βραγδύουσι λεφίσκου... Άπ' τόν λοφίσκο αυτόν είχε άκουστή, πριν, ο βρυχθμός του λεονταριού κι' ή σπαρακτική κραυγή, που έμοιαζε σάν τή φωνή του Μπερτουτσι...

Σκυφτός τώρα ο κόμης, και κρατώντας έτοιμο τό όπλο του, περπατούσε άθρόβρα στην άμμο... Φοβόταν κανένα αιφνιδιασμό έκ μέρους του θηρίου... Καί συγχρόνως άγωνιούσε γιά τήν τύχη του άφρωσιωμένου του Μπερτουτσι, με τόν όποιο τόν έβδαν βεσμοί πίστεως και πολυτιμοτάτων ύπηρεσιών έπί τόσα χρόνια τώρα...

Ξαφνικά στό στρίψιμο του μονοπατιού τó όποιο ώδηγούσε στην κορυφή τού λοφίσκου, μια άγρια μορφή μανιασμένου λιονταριού φάνηκε κάτω άπ' τó ώρρο φώς της σελήνης... Στην προσέγγισσι τού κόμητος, τó θηριο έμπηξε βαυότερα τά νύχια του στις άσρκες κάποιου δυστυχισμένου, τόν όποιο κρατούσε ήδη αιχμάλωτο του, και σήκωσε άπειλητικά τó μεγαλοπρεπές κεφάλι του, βγάζοντας ένα τρομερό βρυχηθμό.

Μιά άγωνιάδης στιγμή, έπικράτησε...
Ο κόμης σκόπευε γαλήνια, δίχως καμμία νευρική ότητα. Άλλά συγχρόνως και τό λιοντάρι, συμμαζεύτηκε στα πσινα έχθρα.

Μισό δευτερόλεπτο, άκόμη, κι' ο κόμης θά ήταν χαμένος.

Τό λιοντάρι πήδησε...

Μά ο Μοντεχρήστος πρόφτασε και πυροβόλησε. Η σφαίρα βήκε τó θηριο άπάνω στον έναέριο παιά δρόμο του πηδηματός του, και τρυπώντας του τó κρανίο του σκόρπισε τόν έγκέφαλο.

Τόν βαρύ γδουπο τού πτώματος τού λιονταριού, καθώς έπεσε άπάνω στό χώμα, τόν διαδέχτηκε ένας στεναγμός άνακουφίσως έκ μέρους του Μοντεχρήστου, κι' ένας άγωνιάδης στεναγμός πόνου έκ μέρους τού θύματος τού θηρίου που σπάραζε...

Μέ λίγα ορέλια πηδήματα ο Μοντεχρήστος, έφτασε κοντά στον έαπλωμένο τραυματία, κι' άφησε μια κραυγή βαυυτάτης θλίψως. Στο χλωμό σελινόφωτο είχε γνωρίσει τήν αιματολουμένη μορφή του άφρωσιωμένου του Μπερτουτσι!

Ο κόμης έσκυψε, στήριξε τó κεφάλι του τραυματίου στό χέριο του, κι' έφριξε βλέποντας όλόκληρο τó κορμί του καταξείχιωμένο, με βαθειές πληγές παντού, καθώς τó είχαν οργώσει άγρια τά νύχια τού θηρίου.

— Φίλε μου, πώς είσαι; ρώτησε με άγνια ο κόμης. Με άκούεις... Με γνωρίζεις;

— Ο Μπερτουτσι απόμεινε και πάλι άφρονος... Στις γωνίες τών χειλιών του μονάχα, άρχισε να φαίνεται άσπροκόκκινος άφρός...

Ο κόμης έσκυψε περισσότερο, ξεβούλωσε τó παγούρι του Μπερτουτσι και τόν πότισε με λίγες γουλιές ρωμιού. 'Ο τραυματίας έβγαλε έναν στεναγμό, μισοάνοιξε τά μάτια του, και άτάκωσε με άγνια τó μαχαίρακό τού κόμητος, με τó όποιο τó κείνος τού άνοιγε βία τά σαγόνια γιά να τόν ποτίσει με τó ρομύ και ψιθόρισε:

— Εύχαριστώ, κύριε!.. Πεθαίνω... Ήταν γραφό μου... Πειθαυό θώμας ίκανοποιημένος... Έσώσα τó παιδί σας... Τσάκωσα δυο Βεδουίνους να κατασκοπεύουν τή σκηνή σας, σχίζοντας τó πανί της. Τούς άκούσα να μιλούν...

Ο κόμης σκίρτησε άνατριχιάζοντας. 'Όστε ήταν σίγουρο πιά, ότι ο 'Ελπιδοφόρος δέν είχε δένειρο ή όπτασια!.. 'Όστε ήταν σίγουρο πιά, ότι οι άόρατοι έγθρο, μη μπορώντας να χτυπήσουν τόν ίδιο και τήν πολυπληθή συνουσία του με τά δ-πλα, προσπαθούσαν να τόν χτυπήσουν κατάκαρδα άρπάζοντας—ή και σκοτώνοντας ύπουλα—τό λατρευτό του παιδί...

Κι' ο έτοιμοθάνατος Μπερτουτσι, συνέχισε με δυσκολία:

—... Τούς άκούσα να μιλούν γιά τόν γυίο σας... Προσέχετε, κύριε κόμης... Σκέπτονται να τόν άπαγάγουν... Τους παρακολούθησα, όταν έφευγαν... Ήθελα να δω πού θα πάνε... Τους έχασα όμως έαφνικά, σάν να τούς κατάπιε ή γή... Έντωματαξύ όμως, είχα άπομακρυνθή άρκετά από τó στρατόπεδο...

Ψάχνοντας να τούς έανάβρω, δέχτηκε τήν ξαφνική έπιθεση τού λιονταριού, τραβηγμένο προς τά δω άπ' τή μυρωδιά τών ζώων μας... Είμαι χαμένος πιά, κύριε κόμης... 'Ετσι ήταν γραφό μου...

Ο Μοντεχρήστος άδυνατούσε πιά να συγκρατήσει τά δάκρυα της βαυυτάτης συγκινήσεώς του... 'Επί τόσα χρόνια, ο πιστός του Μπερτουτσι, άχώριτος άπ' τó πλευρό του, τού είχε παράσχει άπειρα δείγματα της άφρωσιώσεώς του, και της ύπερτάτης αυτοθυσίας του... Και τώρα, ο δυστυχισμένος αυτός άνθρώπος του, έβιχε και τήν ίδια τήν ζωή του, πέβαινε από θάνατο φριχτό, προσπαθώντας να ύπερασπισή άπ' τόν ύπουλο κίνδυνο τó παιδί του λατρευτού κυρίου του!

Γι' αυτό, τραυλίζοντας άπ' τούς λυγμούς του ο Μοντεχρήστος, ρώτησε:

— Φίλε μου Μπερτουτσι, έπί είκοσι τώρα χρόνια με ύπηρετήσες τίμια κι' άφρωσιωμένα, και τή στιγμή αυτή άκόμη πεθαίνεις προς χάριν μου!.. Μίλησε λοιπόν, έκμυστηρεύσου μου τις στερνές σου έπιθυμιές, και σου όρκίζομαι στην τιμή μου, ότι θά τις έκτελέσω όποτε δήποτε κι' άν είναι!

Μιά άσπρη λαχτάρας ζωούνησε γιά μια στιγμή τά μάτια του έτοιμοθανάτου... Και τά χείλη του άργοκουήθησαν, ψιθυρίζοντας τά έξης:

— Θά σάς έξομολογήθώ κάτι, κύριε κόμης: Είμαι ο θετός πατέρας ενός άφριέου, τόν ύποιο άν και λατρεύω βαθείά, ώστόσο λίγο έλειψε να τού συντριψώ τó κεφάλι, άν δέν με συγκρατούσατε κάποτε έσεις!

Ο Μοντεχρήστος σ' αναπήδησε χλωμιάζοντας. Και τά χείλη του ψιθύριαν:

— Μά... γιά τόν Βενεδέττο θέλεις να πής φίλε μου... 'Εξηγήσου σέ παρακαλώ!

— Μάλιστα, κύριε κόμης! Ένα-νατριάσις ο Μπερτουτσι. Τόν άπαισο αυτόν άνθρωπο, τή γεννημένη γιά τó κακό έχθια αυτή, τόν κράτησα από μωρο παιδάκι στην άγκαλιά μου... Κι' ή δυστυχισμένη μου γυναικιά ή 'Ασσούνα τόν έθρεψε με τó άγνό της γάλα !.. Φαρμάκι όμως, λές κι' έγινε στις φλέβες του, τó άδωσ εκείνο γάλα, κύριε κόμης !..

Ο Μπερτουτσι, με άγνια συγκρατούσε τήν ψυχή του, τήν έτοιμη να πετάξει άπ' τó σπαραγμένο κορμί του στον Θεό. Και συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις του, έξακολούθησε!

— Θυμάστε, βέβαια κύριε κόμης... τότε... πρό πολλών χρόνων... όταν μπηκα κρυφά στον κήπο τού άτιμου εκείνου εισαγγελέως ντέ Βιλεφόρ, γιά να τόν σκοτώσω—δίχως να τó ξέρετε—έπειδή σάς έβλαψε τόσο πολύ!.. Τή στιγμή εκείνη όμως, είδα φάδες στα παράθυρα τού δωματίου του: 'Η έρωμένη του, ή κυρία Διαγκλάρ, ή έξη γεννησίς ένα νόθο αγόρι... Κι' ο Βιλεφόρ, θέλοντας να εξαφανισή τόν καρπό τών ενόχων έρώτων του, κρατούσε τó βρέφος στην άγκαλιά του, είχε κατεβή στον κήπο, κι' έτοιμαζόταν να τó θάψει ζωντανό !.. Μάντεψα τόν σκοπό του τόν άπαισιο...

Λυπήθηκα κατάκαρδα τó μωρό... Κι' άρπάζοντας τó κρυφά—καθώς τó είχε άκουπήσει στή γή, γιά να σκαφή τόν λάκκο—έφυγα!.. Τό υλοθέτησα έγώ, και τθρέψα ή γυναικιά μου!.. Τό λατρεύαμε οι δυο μας ως τά βάθη τής ψυχής μας!.. Άλλοίμονο!

Φτύνοντας τώρα αίμα ο δυστυχής Μπερτουτσι, άρχισε να μιλάει σιγαλώτερα μιά πιο γρήγορα:

—... Άλλοίμονο ήταν γεννημένο γιά τó έγκλημα, αυτό τó μωρό, παρ' όλο που τόν βαπτίσαμε «Βενεδέττο» (*) και τó αναβρέσαμε χριστιανικά !.. Μά όταν μεγάλωσε σκότους τής φτοχής μου 'Ασσούνα, ή όποια τού είχε χρησιμεύσει γιά μητέρα, τόν έθρεψε με τó γάλα της και τόν νανούρισε στην άγκαλιά της !..

Ύστερα έγινε παραχαράκτης κιβδήλων νομισμάτων, κλέφτης διαρρήκτης, και δολοφόνος γιά δεύτερη φορά: Δολοφόνος τόν Γενοδόχο Καδερούς, γιά να τόν λατρώη !.. 'Ω, Θεέ μου !.. Γι' έφριξη με τó παιδί αυτό, αλλά και πόσο τó αγαπώ άκόμη !..

Άνατριχιάζει στις ύστατες στιγμές του, ο δυστυχής Μπερτουτσι... τά δόντια του έτριζαν... 'Ο θάνατος έρχόταν γοργός...

— Έλα λοιπόν, φίλε μου ! τόν παρακίνησε δακρυσιμένος ο κόμης. Βιάσου ! Τί θέλεις από μένα; Ποιά είνε ή ύστάτη σου θέλησις, γιά να τήν έκπληρώσω; Μίλησε κι' άφησε τις άνώφελές άπόδεις άναμνήσεις σου !

(Άκολουθεί)

(*) Βενεδέττο : 'Ιταλική λέξις, και 'Ιταλικό κύρ-ο όνομα, που σημαίνει : «Έβδολημένος».

Μιά άπαισία μαύρη μορφή είχε φανή στο παράθυρο